

Castanii respiră aramă...

Agafia

Castanii respiră aramă
prinși într-un amurg potolit
înnoadă inserarea cu un capăt de noapte
ascultă lumina
picură în cleștii pământului
nicicând nu a curs atâta împăcare
în inimi răsfățate de toamnă
din brațele tale din coapsele mele
crește chemarea blândă
a verdelui ascuns
ca o lacrimă
peste iarbă și păsări
mai cuvântă încă păduri incendiate
și cade a vorbelor dorință
răvășind strâmta odaie